

stor Del bliver ødelagt for dem. Jeg an-
saa og anser fremdeles den Mulighed til
Fortjeneste, der findes før Kl. 9 om Mør-
genen, for en ringe Sag i Sammenligning
med det at kunne skabe en fuldstændig
Fridag. Og ogsaa de Konsekvenser, som
ere ganske nøje knyttede dertil, vil jeg
anse det for rigtigt at gaa med til. Men
jeg tror allerede nu at burde advare et
Udvalg, navnlig et Udvalg, der vil sætte
sig saa omfattende en Opgave som Udval-
get i Fjor, mod at være alt for strengt ju-
ridisk, altfor konsekvent, alt for ivrigt efter
at faa Følgeslutninger dragne ud af For-
slaget. Thi jeg tror, at det dels vil mis-
lykkes, dels føre til Ting, som Befolkning
ikke synes om. Man giver sig i Lag
med en haabløs Opgave.

Jeg finder ikke ved Iste Behandling
Anledning til at gaa nærmere ind paa
Enkeltheder, men jeg har ønsket at gøre
disse Bemærkninger. Saa vil jeg dertil
føje endnu nogle enkelte Bemærkninger.
Det er blevet sagt mig fra forskellige
Medlemmer, at adskillige af de Bestem-
melser, der findes i nærværende Lovfor-
slag, ere faldne dem for Brystet. Jeg har
da gjort opmærksom paa, hvad enhver,
der kender vor Helligdagslovgivning, i Øje-
blikket vil kunne gøre opmærksom paa, at
den allerstørste Del af de Bestemmelser,
der findes her, ikke er andet end Optræk
af de gældende Helligdagsbestemmelser,
hentede fra Lovene af 1876 og 1891.
Men den Omstændighed, at saadanne Be-
stemmelser vække Anstød hos adskillige
Medlemmer af dette Ting, leder Opmærk-
somheden hen paa det Spørgsmaal, om vi
egentlig ere komne til et Øjeblik, hvor vi
ere i Stand til at kodificere Helligdags-
lovgivningen. Det er jo nemlig een Sag,
at man har Bestemmelser, som ere gæl-
dende Lov, som blive overholdte lidt bedre
eller lidt ringere, som ere 20—25—30 eller
50 Aar gamle eller endnu mere — naar
man nemlig vil gaa tilbage til Spørgs-
maalet om, hvilke Dage der ere Folkekir-
kens Helligdage, thi ogsaa det Spørgsmaal
er jo Genstand for Lovgivning — det er
een Sag, og en helt anden Sag er det,
hvorvidt man vil friske eller pynte disse
Bestemmelser op ved at give dem Plads i
en Lov af 1902. Medens jeg nu ingen-
lunde er saa revolutionær, at jeg skulde

være meget tilbøjelig til at gaa med til at
afskaffe Bestemmelserne i de nugældende
Love, vil jeg dog anse det for noget mere
betænkeligt nu at give dem ny Livskraft
ved at sætte dem ind i en ny Lov. I det
mindste — og der tror jeg, jeg kan sige,
jeg har tidligere Udvalgsmedlemmers Til-
slutning — kræver dette en meget nøje
Overvejelse. Det, som tidligere Udvalgs-
medlemmer, til hvilke jeg ikke hørte, fore-
lagde som Lovforslag, var ikke et færdigt
Arbejde, det var et Mellemstadium, det
var et Forsøg paa en Kodificering, som
trænger til meget nøje og omhyggelig
Overvejelse. Jeg tror, at Udvalget, som
faar med Sagen at gøre, vil være nødt til
at skænke Sagen denne forøgede, meget
nøje Overvejelse, og det kan være — jeg
betragter det ikke som udelukket — at
Udvalget vil komme til det Resultat, at
det er bedre at nøjes med gennem en lille
Lov at gøre det Fremskridt, som man
anser det for rigtigt at gøre, fremfor at
fæstne en Tilstand, om hvis fuldkomne
Berettigelse og Holdbarhed man dog ingen-
lunde er overtydet. Der er ingen Grund
til at bebrejde Udvalget, at det har gjort
det Arbejde, det paatog sig i Fjor. Man
kan sige, at det egentlig havde faaet
Folketingets Opfordring til at gøre det,
idet der ved Iste Behandling var meget
stærke Røster, som opfordrede Udvalget
til at gøre dette Arbejde. Men jeg vil
heller ikke anse det for en Ulykke, om
man ved en meget nøje Overvejelse i Ud-
valget vilde komme til det Resultat, at
det alligevel ikke vilde være rigtigt at gen-
nemføre denne Opgave.

Saa er der til Slutning kun et eneste
lille Punkt, paa hvilket jeg kunde ønske
at henlede det kommende Udvalgs Op-
mærksomhed. Det er ikke nogen ny Be-
stemmelse, men det er en Bestemmelse,
som allerede findes i den gældende Hellig-
dagslovgivning, og som har voldt en Del
Gêne i det mindste her i Kjøbenhavn,
maaske ogsaa andetsteds. Der staar i
Lovforslagets § 1, at al Arbejdskørsel paa
Folkekirkens Helligdage skal være for-
budt, undtagen for saa vidt vedkommende
Vogne kun passere gennem Byen. Saa
staar der i § 16, at der kan gøres Und-
tagelse, idet der kan træffes den Bestem-
melse, at Kørsel til Forsyning af forbisej-